

דוגמת: "אני בכפור/ בלהט -/ כך וכך// אני חתול ההיינו הך"; "מסתפק במועט// אם אין קרן-שמש טובה - יש קרן-תקווה". אותו חתול פונה גם ישירות אל המשוררת ומשמש עבורה כ'אגו מתבונן': "מבטי מרוחק// דבר לא נצח/ דבר לא נמחק", "חתול רזה// מתעקל סביב/ ליללת/ המבקשת"; הנותן ביטוי ליצירה-רצוניתיה: "אני חתול הקרח שלך// למד/ לשלוף ציפורנייך", "תני לי בשקט/ להתבונן// לחדור אל/ עצמי// אליך"; ומותח ביקורת עצמית: "שנים רבות/ שאת/ כותבת הייך// ועוד לא/ מיא/ קצר אחי!"

השיר 'לרקוד', שכולו מודעות לחולשה האנושית, קורא תיגר על חוקי הפיזיקה: "תנועותי זקיפים ניצבים/ זקופים כטבע הקרח/ עמידים כחוקי הכפור/ ומיד נמסים/ קדים/ מתקמרים/ אל חוקי הלהט/ האורב/ אל בורות האגם האפל/ שמתחת". בשיר הנפלא 'על סכיני הנעל', המשוררת ה"כותבת בקרח" עולה מתוך דמותו הנאבכת של "הברבור השחור": "אני מנסה לאחוז בגופי הרופף/ גליסנרו לזהב// לפתע מפולת-קרח/ לפתע/ קמתי עלי/ גם יחד// וחידדתי את סכיני הנעל/ לשוב ולרקוד/ על הקרח הרק// והמוסיקה ליטפה הריעה/ ונעתי ברוך אחורה/ כאילו האחורה הוא קדימה// והקדימה רקד אחורה/ תחת להבי רגלי/ וחוצתי עמוק בקרח/ חרצתי עמוק וחד/ בקרח הרק/ הלבן". וכאן, חידה, פרדוקס. כתיבה על הקרח.

טֶרֶף / רחל חלפי

דָּבַר בְּתוֹךְ דָּבָר
 לִלְאָה בְּתוֹךְ לִלְאָה
 הִזְעִיר לְאֵינְסוֹף חֶבּוּק
 בְּעֵנֶק לְאֵינְסוֹף
 שְׁנֵית הַשֶּׁקֶט
 בָּהּ דָּג זָהָב קָטָן
 צָרָה
 וּבְחֻלְקֵי הַשְּׁנֵיה שְׁסוּגֵר עַל הַשֶּׁקֶט
 מְלַתְעוֹת אֲדִירוֹת שֶׁל הַדָּג הַטוֹרֵף
 חוֹטְפוֹת אֶת דָּג הַזָּהָב
 אֶל בֶּטֶן הָאֶפְלָה
 הַשֶּׁקֶט שֶׁל יְצוּר אֶחָד הוּא לְהֵט-
 הַחֶרֶב
 שֶׁל אַחַר
 הַחֶרֶב מִתְהַפֶּכֶת בְּכֻלָּנוּ לְלֵא הָרֶף

מתוך בלט על הקרח, הוצאת קשב לשירה 2015

על הזמן". חלפי מפרקת את הביטוי השגור 'חבל על הזמן', שהוא אחד מסימני דלות השפה (מה שמסביר גם את השגיאה הלשונית הצורמת בצירוף "אני יגיד"), ובעזרת חזרות טרוריות על המילים "את מבינה", היא משוחח על סגולותיה האמיתיות והמדומות של הזמן. במסווה של שיר קליל והומוריסטי, אומרת חלפי דבר-מה חשוב על הזמן, על היותו קצוב, מתעתע ונעלם: "אבל אחר-כך/ מצאתי את עצמי במקום אחר לא/ מבינה איך וגם הוא בכלל לא/ היה שם מתחת למיטה/ אבל מעכשיו אני יודעת שהוא/ משהו-משהו שכדאי לי נורא לפגוש/ אותו/ שוב/ באיזה זמן".

בספר סין (2013), הופיע השיר 'ככה זה הזמן' שבו כתבה חלפי: "ככה זה בראשית הזמן עומד דום אתה עומד דום/ שמש וירח הם אחד בהזדווגות קוסמית וזהרת נצח/ אחר-כך אתה זע בזמן קמעה מתחיל לנוע בו לאט/ מתנועע בו דרכו בנועם והוא מושיט לך יד/ אחר-כך לפתע הוא נע כך דרכך הולך כך/ אתה עומד נדהם הוא נוסע אין כך/ פתאום הוא משתופף תופס תנופה מזנק/ מרלג לגובה קופץ עליך קפיצת חמור". בשיר-המשך בבלט על הקרח, 'ככה זה הזמן 2', נראה שהאדם והזמן אינם מזדווגים עוד כשמש והירח, וגם זלזולו של הזמן המדלג מעל האדם ב"קפיצת חמור" הוא עדין, יחסית למתואר בשיר החרש.

בשיר זה שומרת חלפי על הסגנון המחויך רק בבית הראשון: "פתאום הוא מציץ אלי מבין/ הקפלים. פתאום הוא עושה לי 'קוקו' פתאום/ הוא אומר: "את שלי!" - מה שנראה תחילה כמשחק מחבואים עם הזמן, מתגלה בהמשך השיר כהשתלטות אלימה: "מתחבא מתגלה/ סוכן סמוי. סוכן כפול. מבטיח נצורות תוקע סכין בגב." את ההתפכחות באשר לזמן ממחישה חלפי במעבר מדילוג הזמן מעלינו בקפיצת חמור לפעולה מכאיבה ואלימה של ערבוב ודחיסת זמנים באדם: "גורס לועס/ דוחס בו-זמנית זמנים זמנים שהיו לא היו בתוכי מחוצי/ שאני הויה - לא היה/ עבר-הווה-עתידי מתנים אהבים בהבהובים/ [...] זמנים מתמזמזים במעשי זנונים/ [...] מתנופפים ברוח הפראית הזאת/ לכל הרוחות לכל הרוחות". זוהי המחשה חדה ומכאיבה של הפן האלים של הזמן.

בהתייחסותה של חלפי לזמן, יש אמנם הכרה ביכולותיו הנלוות, ואף על פי כן אין בכוננתה להניח לו לשטות בה. כדרכה לעתים, היא מתמודדת דווקא עם סוגיות הרוח-גורל בדרך פרועה, חצופה, מרדנית ורווית הומור: היא מוצאת לעצמה תחליף לזמן הסורר, כמתואר ב'פגישה עיוורת עם הזמן': "אז קרובי משפחה מודאגים/ דאגו לסדר לי פגישה עיוורת/ עם איזה זמן אחר// נפגשנו בקפה, הוא לא מכיר אותי, אני לא מכירה אותו/ גיששנו. כוס קפה. עוגה/ סיגריה// מאז אנחנו נפגשים/ פעם/ בשבועיים".

השירה של רחל חלפי מעמידה את המאבק הקיומי לא רק באור מעמיק, אלא גם בפרספקטיבה אירונית, באמצעותה היא בוחרת לעתים לנתב אותה למבע של הומור. כך למשל בשיר הנהדר 'הקיץ אחד על פרננדו פסואה', בו היא הופכת חלום בהקיץ לרומן דמיוני מסעיר עם משורר זר ונערץ. מה שהתחיל ב"פגישה עיוורת בסטימצקי" הופך להיכרות מעמיקה עם שלל פניו של המשורר הפורטוגלי, המנסה לדחות אותה מעליו, ומסתיים בחזרה למציאות עם ניסים אחד שמתרה בה נחוצות: "קחי שלוק ותסתמי כבר. [...] תעשי טובה לעצמך! תעזבי את פרננדו! צועק עלי ניסים. קחי קצת ערק, תעזבי את פרננדו! [...]"

קסמה של שירת רחל חלפי מתבטא באופנים רבים. בפרקים אחרים שבספה, למשל בזה הנקרא: "בואו נעשה חיים בחו"ל", היא מתזמרת קולות, פנימיים וחיצוניים, של קבוצת מטיילים באמסטרדם למסע של חרות-קיום מהולה באימת-קיום. במחזור נוסף של שירים קצרצרים, "מ'אוקו", היא שופכת אור אחה, מנקודת מבט מפתיעה על הקיום. את מקום הדוברת תופס חתול, שיללתו הופכת למונולוג המחולק לפרקי הייקו קצרצרים, בהם הוא שוטח את תובנותיו על החיים, בוודוים